

Jemor. Zagotavljam vas, gospod komisar, kolikor časa ga jaz poznam, ni ukradel nikomur ničesar! In jaz tudi ne verjamem, da bi on ta prstana izmaknil!

Ropotar. Hvala, gospod učitelj, stoterna hvala, videli boste, da nisem jaz ničesar ukradel, in ponosni boste lahko name.

Meta. Ponosen, ha, ponosen si lahko na svoje poštenje, haha!

Veh. Tiho! (Vrata se odpro.)

IV. prizor.

Prejšnji. Karoteč.

Karoteč (vstopi). Za Boga, kaj pa imate? Meta, kaj je, da me budite iz spanja?

Meta (zase). Moj Bog, sedaj bom morala vse povedati!

Karoteč. Hitro, če misliš!

Meta. O, saj ne mislim!

Karoteč. Povej hitro, kaj je?

Meta. Ta — ta — Ro — o — po — taar — je ukradel moja — pr — pr — stana . . .

Karoteč (smehljaje). Katera prstana?

Meta. Poročnega in pa onega, ki si mi ga dal za god . . .

Karoteč. Hahaha! — Ta dva?

Meta. Oh, moj Bog!

Karoteč. Ta dva sem vendar jaz shranil. Kaj pa misliš, da pustiš prstana tam na polici, da jih res kdo ukrade?! (Odpre miznico.) Vidiš ju, tu-le sta!

Ropotar (poskoči). Pravica se je izkazala, saj sem rekel, da se mora izkazati! Juheee!

Meta. Oh, moja ljuba prstana! Ti ubogi Ropotar, prosim, odpusti mi, da sem te tako krivo sodila! In vi vsi mi odpustite, da sem vas tako nepotrebno nadlegovala. Sedaj pa vina na mizo, in pili bomo in peli, da bo vse pokalo! (Prinese vina in kozarce na mizo. Vsi pojo „Bratec vesel vsi . . .“)

Med petjem pade zastor.

Brada, usta in nos.

Spisal E. Gangl.

Udo so se sporekli brada, usta in nos. Bili bi se stopili do krvi, pa k sreči niso mogli drug do drugega. Jezno se je vihal nos, brada se je brez prestanka gibala gorindol, a usta so kričala: „Le glejte, kakšna soseda imam!“

In kaj se je zgodilo?

Otrokova usta so dobivala večkrat kaj dobrega in sladkega. Otrok, ki je nosil te dobre in sladke reči v usta, je bil neroden in je umazal zdaj nos, zdaj brado, da sta bila vsa lisasta in mokra. Nos je kihal od jeze,

kar je brado jezilo še bolj, ker je vsak hip kanilo kaj nanjo iz nosu. Od jeze je bila vsa rdeča in napeta. Usta pa, ki se jim je godilo pri vsem tem dobro, so se lepo smejala in zabavljala, da imajo nevoščljiva soseda.

Nos in brada sta sklenila, da se najprej maščujeta nad otrokovo ročico. Nos bi jo rad oprasnil — ali kaj, ko ni mogel! Brada bi jo rada uščipnila — ali kaj, ko ni mogla! Zato pa sta sklenila brez premisleka, da naj čutijo njiju jezo nedolžna usta, ker je ne more čutiti dolžna otrokova ročica!

„Nagajajva samojedi! Ne pustiva, da bi se usta sitila in sladkala!“

In res! Bil je baš praznik, in usta so dobila lep kos pečenke, da je prijetni vonj poččegetal nos in da se je mastna omaka pocedila po bradi.

Nos zašepeče bradi: „Začniva!“

Brada zašepeče nosu: „Dobro!“

In začela sta se premikati gor—dol, gor—dol, gor—dol, češ, saj ne bodo mogla jesti usta, ako ne stojiva mirno!

Toda usta so jedla ravno zaradi tega slastno pečenko tako lepo in naglo, da so bila polna zadovoljnosti in smehu.

Nos in brada pa sta se tistega gibanja navadila tako, da se gibljeta še dandanes, kadar jedo otroci.

Dve smreki.

Spisal E. Gangl.

Rasli sta na gori dve smreki. Bili sta visoki in vitki in ravni. Med vedno zelenimi vejami je šuštel veter, da sta se vrhova sklanjala drug k drugemu.

„Ali naju bodo vedno pustili tu?“ vpraša druga drugo.

Bilo je jima tako lepo na gori! Njiju dom je bila ta gora. Iz njenih tal sta srkali smreki moč življenja. Gledali sta tja v daljo, koder je šumelo globoko ob znožju gore veliko, tajnostno morje, ki se je razlivalo daleč, daleč do brezbrežnosti in se tam stapljalo s sinjostjo veličastnega nebeškega oboka. Gledali sta na drugo stran v dolino, koder so živeli ljudje, delali in trpeli in umirali.

„Ko bi tu dozeleneli, tu sprhneli in umrli na rodni tleh!“

Prišli so drvarji. Posekali so eno smreko, drugo so pustili.

Nova ladja se je zazibala na morskih valovih. Na visokem jamboru je plapolala zastava, in ladja je hitela tja daleč, daleč do brezbrežnosti.

Gledala je smreka z gore v daljavo. Zagledaja je sestro, kako hiti po valovih, ponosna in ravna, okičena z vihrajočo zastavo. Ali je videla njo, ki stoji še vedno na domačih tleh? Ali ji je morda izbrisalo spomin na rodno goro hrepenenje po tujih deželah? Ali je v ponosu na moč in veljavo pozabila sestre, samevajoče na gori?

Prišli so drvarji in posekali drugo smreko. Razrezali so jo v deske in zbili iz njih rakev. Vanjo so položili trpina, ki je zasnul v pokojno, večno spanje.